

דני, אבל שלא ייגעו לנו בצידו, ברור?

אחרי טיפוח הפורנו (7 הדקות) וסיפורת הקודש (הבשורה) עומד הסופר האמריקאי אירווינג וואלאס להתנפל על ספרות הבית הלבן. וואלאס, שכתב בזמנו רבימכר בשם האיש, על כושי המגיע למישרד נשיא ארה"ב, אוסף בימים אלה חומר רב ככל האפשר על פרשת ווטרגייט. אחרי שבמשך מיספור חודשים התלבט אם לגעת בעניין או לא, החליט בעיקבות הגילויים האחרונים שכל צינורות מצידו מיותרת בהחלט, ומי שקרא את ספריו יודע ממילא שהציניות איננה תכונתו הבולטת של וואלאס. לסיפור החדש הוא יקרא בשם השוק הגדול ואם לשפוט לפי קצב הכתיבה הרגיל שלו, ישנו סיכוי סביר שבתוך כמה שבועות כבר יופיע הספר שיסתרע על כמה מאות עמודים. ואם לגבי ניכסון, ווטרגייט פירושה צרות, הרי לגבי וואלאס יהיה בשורה נוספת על תפיחה בחשבון הבנק שלו.

"להקת כוזרת" ב"סיפורי פוגי" טרגדיה נוראה בארון

לירות לחודש על דירה של חדר וחצי. איך מסתדרים חמישה בארון, ואיך מסתדרים שבעה על בימה, כשכל ההגדה של פוגי לא גירשמה מעולם במחברת תווים?

"פשוט מאד," מסביר דני, "בין כולנו יש כבר שינאה מגובשת ביותר."

וכיצד מגיב הקהל להופעה יוצאת-דופן כזו, כשאין כמעט "טריקים" אין חוכמות ענקיות, אין תלבושות מבהיקות? "יש הפתעות," עונה אלון אוליארצ'יק, "קהל טוב זה קהל שמגיב ונהנה. ובארץ בדרך כלל לא יודעים ליהנות. הרי אינך יכול לראות מן הבימה את החיוך של הקהל. לעומת זאת את הצחוק שלו אתה יכול לשמוע."

"קהל טוב זה קהל שלא מתאפק מלצ'חוק בקול רם."

"אני מקווה שיש בדבר הזה משהו שהקהל יכול לקחת איתו הביתה," אומר

דו"ח מיוחד של ועדה ציבורית דמיונית בעלת אחריות לאומית לגמרי עקידת יצחק רוכבת שוב

במולדת ועריקה מן המחנה. (הערה מס. 13: הוועדה מביעה את מחאתה והודעותיה העמוקה מן הקטע בו הולכים ליאו ובתו מימי אל החר, ליאו אומר בקטע זה: "בלי שה, זה לא יצליח. אתהמול תיה לנו שה." מימי: "לא צריך שה, אבא, אבא, אתה מוכן?" ליאו: "או מה נעשה?" מימי: "תוציא את האקדח." ליאו: "או את השח." מימי: "כן, הוצאת אותו?" ליאו: "תזכרי שאת ביקשת, מחסנית שלמה, תספיק לך. בזמני החופשי, מחסנית שלמה, אש." פוקס: "אל תשלח ירך אל הנער!" הוועדה הציבורית מעירה כי הדמיון בין מעמד זה למעמד עקידת יצחק, הנעוץ בדמיונו החולני של המחזאי, עשוי להעיד לות את לחץ-דמם של חוגים קיצוניים עד כדי הצתת המכונית של המחזאי, המכיר נית ומנהל התיאטרון.

מכיוון שאין בארץ צנזורה פוליטית, דתית, מצפונית, או אמונתית, רואה לעצמה ועדה זו כחובה מוסרית נעלה להתריע על שמחזאי מקורי וסרחה זה נטל על עצמו לבזות, לנעץ ולחלל מעמד נשגב שהיה אור ומופת בתולדות עמנו, ולהעני ולטעון כאילו בימינו קיימת מגמה בקרב מנהיגיו להקריב קורבנות על מזבח תיאור אומה.

לכן מציעה הוועדה הציבורית הזאת לקצץ, לשפץ ובמידת האפשר אף לבטל הצגה זו, ומביעה את צערה על כך ש"מסיקי ההצגה אינם תלויים בחסדי תיאור רונם ציבוריים, אחרת היתה הוועדה דו-אגת בעצמה שדרישותיה יתמלאו).

מעיף בלאורחיו של ליאו, שיש בו סגיעה חמורה במצעים אידיאולוגיים מוקדשים ל"עם ולאומה. החל בשורות: "אנחנו מצאנו שאם רוצים לתפוס את כל הכוח-הבהיר הזה שלמעלה בשמיים (כוונת הדמות: אם רוצים לכבוש את השמיים) חייבים להת" דיר אנשים לכל מקום (כלומר, לשלוח אנשים רבים ככל האפשר לשם). "כלומר, למשל, למחלקות הציבוריות, לאיגודים, לבתי-הספר, לבתי-המשפט, ל" תיאטראות ולחקלאות. מילאנו את כל ה" אנשים (בשמים). היום אנחנו שולטים שם שילטון אבסולוטי. אני בחרתי את האנשים לפי השיטה שלי, ופוקס היה מעלה אותם לפי השיטות שלו."

התקפת אימפוטנטיות

להערה מס. 11: הוועדה הציבורית מסתייגת מטקס-החתונה שבין יונס למימי, שיש בו כדי לסגוע ברגשותיהם ה" עדינים של שומרי-מסורת ויראיי-שמיים ומציעה להשמיט את המישפט: "הידיים הללו שאתם אחוזים מקודשות הן מרגע זה ואנו מצויים לא לגעת בהם אלא לר" אותם בלבד."

(הערה מס. 12: הוועדה ממליצה להשמיט את הקטע בו מתבקש פוקס לרצוח את ליאו וידייו אינן עומדות לו, יש בקטע זה טיאוור בלתי מבוקר של התקפת אימפוטנטיות והסתה לאימילוי פקודות, בגידה

את חזאיתיה של הנ"ל או להלבישה בתח" תוניכותנה, בנוסף על גרבוני-הרשת ה" מטפסים על רגליה החטובות עד קריהמור" תן היציב שלה, לבל תתערער יציבותם הנפשית של יראיי-שמיים וחברי-כנסת).

לחסל ברגע את הסטיות

פוקס — עיזורו של ליאו, (פוקס יכול להיות חייל גיבור ו/או מדריך קא" ראטה ו/או רוצח מיקצועי ו/או איש-בי" טחון ו/או חבר הליגה ו/או חבר הצבא האדום היפאני).

(הערה מס. 5: הוועדה מציעה לאזן את הדמות ולתת לה עיסוק אמנותי הולם כמו משורר, מלחין או צייר אנטי-פוליטי.)

יונס — ארוסה של מימי. (יונס יכול להיות כל אחד שאינו קוף ואף לא אידי-יוט. טיפוס של אדם ראשוני, טהור ונקי.)

(הערה מס. 6: הוועדה מקבלת בשי"ח את הדמות הנ"ל, השומרת על איוון מושלם עד תחלק הראשון של המערכת הראשונה, זאת אומרת, כל זמן שהיא מגלמת בובה גולמית. גולם זה מאפיין ביותר את הצבר הממוצע השחור והנקי. הוועדה מציעה לבטל את המשך קיומה של דמות זו ברגע שמתגלות בה נטיות אחרות.)

(הערה מס. 7: הוועדה ממליצה להוריד את הגופיות המוכתמות בדם ולחלות במ" קומן גרביים ומגבות — חזיות — ל א.)

(הערה מס. 8: הוועדה ממליצה לקצץ את המעמד בו קורה ליאו בשמותיהם של מי שהיו בעלי הגופיות הנ"ל, ועכשיו ניש" מתם-עדן. הנימוק: יש במעמד זה ביווי כבוד המת.)

שיטה ברברית

להערה מס. 9: הוועדה ממליצה לדלג על הקטע בו מדגימים ליאו ופוקס ליונס כיצד הם יוצאים לציד בעלי-גופיות שלא הוכתמו עדיין. הקטע הזה, המובא להלן, מלא אלימות ועשוי להשחית את נפשם של ילדים מתחת לגיל חמש ופסור לייגוס. יש להוציא את המלים: "או ככה, השיטה הראשונה שבה השתמשתי היתה השיטה הברברית (פוקס מציג בובת-אימור גים). תכיר — זה טוני. אתה ניגש אל טוני מלפנים, תוסס אותו ו... (פוקס תוקע את הסכין בבובה). "כאמור, זו היתה השיטה הברברית. ה" שיטה השנייה היא השיטה המתוחכמת. נניח שטוני יושב על כיסא בנחת. אתה לוקח גרון וממנה את הלהב בכיוון הזה, ניגש אל טוני מאחור ובמכת בולר" אתה אתה מוריד את העץ העומד לצידו. בדרך כלל, העץ מוחץ (את טוני כמובן). השיטה האחרונה היא השיטה הטורטלית. אתה מטייל עם טוני ושורק לו שיר (שורק). פתאום... (הוא דוקר את הבובה). (הערה מס. 10: הוועדה מציעה לדלג על כמה שורות מן המונולוג הארוך וה"

אין רונן כתב שני מחזות: עיר אחת וטוב למות בעד עצמנו. היה זה מרתק להשוות השבוע את גורלם. החומר לעיר אחת עובד על-ידי רונן על-יסוד חומרה-גלם שסיפקו לו כתבי הארץ, דן מרגלית ומתי גולן.

המחזה הועלה בחאן הירושלמי. הירושלמי יש הנהלה, תקציבים, וכו'. ה" תוצאה: המחזה נרצח לאחר תיוולדו, בלחץ הצנזורה הפוליטית שאיננה קיימת בארץ. יצירתו האחרת של רונן, מחזה מקורי בשם טוב למות בעד עצמנו, מועלה בארץ רח עצמאי על-ידי תלמידי בית-הספר לאמנות הבימה בית-צבי, מוצג כל פעם באולם אחרי. ללא הנהלה, ללא תקציבים — וללא צנזורה. מאחר שאין איש יכול לאיים על התלמידים בשוט של סגירת צינור התקציבים, אין איש יכול גם לסתום את פיהם. והקהל הישראלי יכול לשמוע ולראות את כל הדברים הנוראים שנפסלו בעיר אחת ומחזות דומים.

שכן טוב למות הוא מחזה מתקין, משע"שע, מתקין, מלארעיונות, מתקין, מתקין. לוא היתה להלהקה המציגה את טוב למות גופלת בסירה-השנמת, לא היה טוב למות זוכה לחיות. דו"ח הוועדה הציבורית, ש" בידה הכוח לשחרר או להקפיא תקציבים לתיאטרונים, היה נקרא כך:

גופיות עם דם

הנידון: טוב למות בעד עצמנו. מחזה מקורי מאת אילן רונן. מועלה ע"י תל"מידי בית-הספר לאמנות הבימה בית-צבי. בהשתתפות: דלית כחן, דויד זאבי, מיכאל ביטר, רפי תבור.

(הערה מס. 1: הוועדה הציבורית הזאת ממליצה לשנות את שם המחזה, שיש בו משום סגיעה בדמותו הנערצת של הגיבור מתליח, וחילול יום "א באדר, הצעות לשם חדש: טוב לחיות בעד ארצנו".)

תמאורה: שלושה-ארבעה חוטי-כב"ס סה בגבהים שונים, עליהם תלויות גופיות עם כיתומים גדולים. החוטים קשורים אל מתלה ואל סולם. על הסולם תלויה בובה. (הערה מס. 2: הוועדה הציבורית הזאת, של התיאטרון הציבורי הזה, הממומן על ידי הציבוריות הישראלית הזאת, צוברת את התנגדותה נוכח תמאורה פרוכוכטי-בית זה.)

הדמויות: ליאו — הבוס. (ליאו יכול להיות פוליטיקאי ו/או שר-ביטחון, ו/או רמטכ"ל, ו/או אידיאולוג פאשיסטי, ו/או אורח ממר צע ו/או אב למופת.)

(הערה מס. 3: הוועדה הציבורית מצ"א שצריך למחן את הדמות הבלתי-מאורזת הוואת.)

מימי — בתו של ליאו. (יכולה להיות בת-קבוצת שגדלה על שמנת ו/או בת-עיר שגדלה על קפה-נמס) מציגת בעיניים מושכות, מבט מלוכסן, מה פתוח, שומרת על מתח פנימי וקרימתן יציב.

(הערה מס. 4: הוועדה מציעה להאריך

"טוב למות בעד עצמנו" כחן, זאבי, ביטר ותבור

